

§ 27 II. 1.: „Til Forbedring af Spor- og Varehusforholdene paa Randers Station (2det Bidrag). . . . 85,000 Kr. Ministeren for offentlige Arbejder bemyndiges til eventuelt at lade Varehusforholdene ved Stationen ordne paa anden Maade end forudsat ved Finansloven for 1907—08.“ Denne Sag, siger altsaa den højtærede Minister, er afgjort, men ikke desmindre har han den staaende paa sit eget Budget. Senere var Ministeren inde paa, at Havneudvalget i Randers kunde dog vel læse Dansk. Det forsikrer jeg ham, at det kan. Det kan ogsaa læse, hvad det selv har skrevet, men det synes Ministeren at have nogen Vanskelighed ved, siden han tror, at den Sag er afgjort ved Finanslovens 3die Behandling. Den højtærede Minister husker altsaa i saa Henseende fejl, men jeg indrømmer ham, at det er den letteste Maade at komme af med saadan en Sag paa, baade denne Sag og de andre Sager, som den højtærede Minister siger ere Gentagelser, men hvor jeg mener, der kunde være ganske god Anledning til at komme til en Afgørelse.

Den højtærede Minister var bange for, at jeg med de Udtalelser, jeg havde fremsat, skulde have trættet Tinget. Jeg skal dog gøre den Bemærkning, at jeg aldrig har haft Anledning til at beklage mig over Mangel paa Opmærksomhed overfor de Udtalelser, jeg har fremsat. Det forekommer mig, at Opmærksomheden har været lige saa stor, naar jeg har talt, som naar Ministeren har talt, saa jeg tror ikke, jeg har trættet Tinget mere end han. Men det er altsammen en Smagssag.

Saa var der Havnesporet. Der fik jeg ganske vist Svar paa min Forespørgsel, og jeg skal sige, at hvis jeg havde forhandlet med en Lommeprokurator, kunde jeg tænke mig at faa et saadant Svar, men sandelig ikke, naar det var en Minister, jeg forhandlede med. Den højtærede Minister gør gældende, at et Udtryk, der staar i Overenskomsten af 1895 og lyder saaledes: De Spor, hvorom der er opnaaet Enighed mellem Statsbanedriften og Kommunen, anlægges man, naar Ministeren stiller de fornødne Midler til Raadighed, skulde være det bærende med Hensyn til denne Overenskomst, saa at naar der ikke opnaaedes Enighed om Sporene, blive de ikke anlagte. Jeg gør gældende, at det, der er det bærende i denne Overenskomst — og det vil enhver Jurist indrømme, jeg er ganske sikker paa, at det vil ogsaa Ministerens Kollega, Justitsministeren, indrømme —, er et Spørgsmaal om Udgifter-

nes Fordeling, og derpaa tager denne Sætning aldeles ikke Sigte, men den tager naturligvis Sigte paa det andet Forhold, at enten Havneudvalget eller Generaldirektoratet kunde finde paa at lægge for mange Spor eller lægge dem paa en forkert Maade, saa at man paaførte den anden Part Bekostning. Derfor skal selvfølgelig hver af Parterne have Lov til at sætte sig imod noget saadant. Dette er den eneste Hensigt med denne Sætning i Overenskomsten, og den har absolut intet at gøre med Fordelingen af Omkostningerne ved Spor anlægget. Men i den Forstand er der opnaaet Enighed, thi Statsbanedriften har erklæret sig villig til at lægge de Spor, Havneudvalget forlanger. I saa Henseende er der altsaa ikke noget i Vejen. Man erkender følgelig, at der kan være god Mening i at lægge Sporene efter den Plan, der er lagt for dem. Men nu vil man i Kraft af den anførte Sætning skyde sig uden om sin Pligt til at betale den Kvotadel, man ifølge Overenskomsten skal betale. Jeg havde unægtelig ikke tænkt, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder vilde have svaret paa den Maade.

Den højtærede Minister tvivlede om, at jeg i min Omtale af dette Forhold var i Overensstemmelse med Randers Byraads Havneudvalg. Jeg tør forsikre den højtærede Minister om, at jeg er i fuld Overensstemmelse med Havneudvalget, og at dette har overdraget mig at fremdrage denne Sag her i saa stor Udstrækning og paa den Maade, jeg fandt bedst tjenlig. Men nu er Forholdet jo det, at vi kunne ikke vente paa en Afgørelse hos Domstolene, for det vil vare for længe. Havneudvalget skal gøre sig Umage for at skaffe Sporene paa Plads. Det er derfor ikke muligt at vente paa en Afgørelse der, som sandsynligvis vil gaa med Havneudvalget og mod Ministeren og Statsbanedriften. Havneudvalget er derfor simpelthen nødt til at bøje sig for Magten, og de Skrivelser, den højtærede Minister tyder saaledes, at Havneudvalget er kommet til en anden Opfattelse, er simpelthen kun Udtryk for det, at Havneudvalget ser: Vi kunne ikke komme anden Vej, vi maa derfor bøje os og betale, uagtet Overenskomsten siger med rene Ord, at vi ikke skulle betale. Naar nu Forholdet er det, kunde jeg fristes til at spørge den højtærede Minister: Naar nu Sporene blive anlagte, og Randers Kommune skal betale dem med Undtagelse af dem ved Bolværket, er man saa fra Statsbanernes Side villig til at lade Havneudvalget tage Indtægten af dette Spor? Det skulde man sy-